

În 25 iulie, la ora cinci dimineață, capelanul Mănăstirii Regale a Întrupării intrase în capela relicvelor. Sala aceea, cea mai importantă a sfântului lăcaș madrilen și una dintre primele construite, era, ca să spunem aşa, inima casei, *sancta sanctorum*¹ a mănăstirii: de când Margarita de Austria² o întemeiașe în 1611, călugărițele au depozitat întruna în dulapurile din capelă tot mai multe și mai multe relicve – în jur de 750 –, dar cele mai valoroase din punct de vedere cantitativ și calitativ datau din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea.

Scena la care fu martor îl făcu să se ia cu mâinile de cap.

– Nici dacă ar fi trecut diavolul pe aici!

Nu ștui nici el dacă o spusese sau o gândise.

Ușițele prevăzute cu geamuri ale dulapurilor fuseseră forțate, iar relicvele zăceau pe jos. Chivoturi, ostensorii, mici sipete de diferite mărimi și materiale: din mahon, bronz și fildeș; relicvarii, busturi, brațe și mâini din lemn policrom; mici temple, firide... Metalele nobile, pietrele prețioase și lucrările fine de orfevrerie din care erau făcute stăteau mărturie pentru marea prețuire pe

¹ În latină, *Sfânta Sfintelor*, partea cea mai sacră a Templului de la Ierusalim, cu sensul figurat de partea cea mai secretă, cea mai importantă a unui anumit lucru.

² Regină a Spaniei (1584–1611), soția regelui Filip al III-lea

care aceste călugăriete claustrate o nutreau pentru oscioarele, părul și dinții sfintilor. Relicvele erau autentice ori false? Călugărietele nu își puseseră niciodată problema, și nici episcopii care le autenticaseră. Nu avea importanță. Fiecăreia dintre aceste relicve i se atribuia o anumită minune.

Părintele Ángel Méndez, judecător ecclaziastic emerit al Arhiepiscopiei Madridului, îndeplinea și funcția de capelan. Dată fiind lipsa celor cu vocație religioasă, cardinalul recurgea la orice preot care se mai ținea pe picioare. Părintele Ángel, în ciuda vârstei sale înaintate, aproape de optzeci de ani, încă se mai ținea, dar, ca să meargă, avea nevoie de un baston, căruia călugărietele îi puseseră un manșon de cauciuc care să îi amortizeze lovitura pe dale și să protejeze cât mai mult liniștea galeriei și a coridoarelor. Din pricina sperieturii, când dădu peste ferestruica neașteptată, făcu o criză de nervi. Rămase nemîscat preț de câteva minute, neștiind ce să facă, și având o ceată pe creier. În cele din urmă, reacționă. Se apropie, cum putu, de ferestruica turnantă. În momentul acela, chiar dacă ar fi avut în mână un telefon mobil, tot nu ar fi fost în stare să formeze vreun număr.

– Soră sacristană! strigă el, dar se auzi doar o voce stinsă.

Fără telefon mobil și fără glas, nu avea la îndemână alt mijloc de comunicare decât pe cel rudimentar care a existat întotdeauna în mănăstiri din cele mai vechi timpuri ale Eevului Mediu. Trase, involuntar, de inel. Frânghia de la inel, ghidată prin scripeți, făcu să răsune clopoțelul din sala de rugăciune. La ora aceea, călugărietele erau aşezate pe clasicele bănci de nuc. Pe pereții sălii de rugăciune atârnau șapte arhangheli, pictați de Bartolomé Román, care le însoțeau zi și noapte în rugăciunile lor. Deasupra grilajului, prin care urmăreau în fiecare zi slujbele din biserică, un tablou mare cu *Cina cea de Taină* a lui Vicente Carducho¹ le sporea

¹ Numele sub care este cunoscut în Spania pictorul de origine italiană Vincenzo Carducci (1576–1638). Până la sosirea la Madrid, în anul 1622, a lui Velázquez, a fost personalitatea dominantă în școala de pictură madrilenă.

evlavia. Tot ce exista în sala de rugăciune, poate chiar și ele, aparținea secolului al XVII-lea. Adăpostite în această atmosferă atemporală, meditând în tăcere sau dormitând, călugărietele păreau nemîscate. După o vreme, care îi păru capelanului o veșnicie, auzi zgromot de chei, pași grăbiți și vocea unei călugăriete.

– Ce se întâmplă, părinte Ángel?! Ne-ați speriat de moarte! îi vorbi ea de cealaltă parte a ferestruicăi turnante. Noi, călugărietele, eram retrase în meditația noastră de dimineață...

– Retrase? Adormite, ca întotdeauna! o mustă el ca să se răzbune pentru întârziere.

– Și cu sunetele dumneavoastră puternice de clopoțel ați rupt tăcerea... Ce sperietură, Doamne, Dumnezeule!

Capelanul, care se sprijinea de perete, își vârî capul pe ferestruica turnantă și vorbi în acel soi de jumătate de butoi gol. Îi lipsea răsuflarea. De cealaltă parte a scândurilor era călugărița. Cei doi nu se vedea, doar se auzeau.

– Când am intrat în capela relicvelor și am aprins lumina, îi spuse călugăriței cu un glas stins, de confesional, peste ce credeți că am dat?

Cu întrebarea sa, capelanul încercă să pregătească spiritul călugăriței, ca să nu i se pară atât de dur ceea ce avea să-i spună.

– Dacă dumneavoastră nu-mi spuneți... dădu ea drumul unui mormătit dezagreabil.

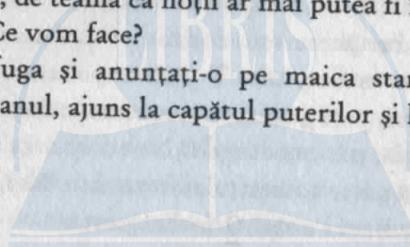
– Toate dulapurile sparte și relicvele pe jos! ridică el vocea, slabă și speriată, pe care ferestruica turnantă o amplifică și mai mult.

– Toate relicvariile! și cel al Sfântului Pantelimon? se interesa ea, cât pe ce să leșine. Poimâine este sărbătoarea lui!

– Asta, asta este relicva care a dispărut! îi răspunse, tulburat, de parcă el ar fi fost de vină, și îi explică telegrafic: Eu veneam să iau relivariul sfântului ca să-l aşez în locul unde urma să fie expus și dau peste dezastrul de care vă spun... Relicvariul este pe altar, dar capsula de cristal cu sâangele său nu o văd pe nicăieri...

– Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Este cumpălit! șopti ea, de teamă că hoții ar mai putea fi încă între zidurile mănăstirii. Ce vom face?

– Dați fuga și anunțați-o pe maica stareță... și poliția! adăugă capelanul, ajuns la capătul puterilor și lăsându-se să cadă pe un scaun.

– Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Este cumpălit! șopti ea, de teamă că hoții ar mai putea fi încă între zidurile mănăstirii. Ce vom face? Dați fuga și anunțați-o pe maica stareță... și poliția! adăugă capelanul, ajuns la capătul puterilor și lăsându-se să cadă pe un scaun.

2

Telefonul sună la șase dimineață, sau poate ceva mai devreme ori mai târziu, și țărâitul lui zgomotos intrerupe la mijloc visul în care inspectorul Mazeres era adâncit trup și suflet. De când, în urmă cu doar câteva luni, o cunoscuse pe Paloma, arătoasa bibliotecară de la muzeul Prado, mult mai Tânără decât el, acel vis îl bântuia des și, cât timp dura (lui i se părea întotdeauna scurt), cei doi se mângâiau, se mozoleau prin toate deschizăturile trupurilor, căutând cu neastămpăr să își potolească apetitul sexual, deși singurul lucru pe care îl obțineau era să se înfierbânte și mai tare. Niciodată nu ar fi putut bănuia că i-ar veni pe limbă cuvinte atât de obscene și că ar simți nevoie de neînlăturat de a i le picura în ureche, iar ea le asculta ca și cum ar fi fost vorbe de curtoazie și părea să ceară mai mult și mai mult... Nici nu își imaginase că păcatul desfrâului, despre care preoții din Opus întrebau cu atâta minuțiozitate (cum, unde, când, singur sau cu cine și de câte ori...) și amenințau cu flăcările Infernului (loc real cu foc de nestins, nu metaoric, insistau ei, unde desfrânații ardeau pe vecie), ar fi atins forme atât de capricioase precum cele plăsmuite de Bosch¹ și care i-ar fi putut produce o placere atât de intensă, încât să îl facă să moară de dorință și să îl scoată din minti, și să îl

¹ Jeroen van Aken, cunoscut ca Hieronymus Bosch (1450–1516), pictor olandez, creatorul unor alegorii pe teme religioase.

aducă prin atingerea degetelor într-al noualea cer. În visul acela se spulberau blestemul cenzurilor morale, tabuurile adolescentei, reprimările din tinerețe, iar eul, văzându-se eliberat, săltă ca un mânz fără frâu. Inspectorul era în viața reală o persoană manierată, nesigur pe el în fața femeilor, dispus poate să-și ascundă interesul pentru ele sau, cum credeau colegii lui din comisariat, un celibatar convins. Nici el nu se recunoștea când se vedea atât de înfocat și de pornit când dormea și începuse să se întrebe dacă toate astea erau normale. Visele cu Paloma nu erau precum cele din tinerețe, care îl trezeau în toiul noptii cu tresăririle de spaimă, cu o pată rece și lipicioasă pe pântec și tulburat de îndoiala usturătoare dacă ejacularea (poluție nocturnă, se declara în confesiune) constituia sau nu un păcat mortal, sau mai curând mâhnit de faptul că nu se desfătase cu ea după gustul său. De când o cunoscuse pe femeia aceea, viața lui se schimbăse. Se simțea liber și cu o poftă nebună să se bucure de sex. „Libeere!“ striga el uneori când era singur, într-o stare de extaz pe care nu o încercașe nici Sfânta Teresa¹. „Câte vise și masturbări irosite!“ se plânghea amintindu-și acum de acele vremuri de obscurantism în care păcatul era atotputernic. Fără să se dezmeticească de tot, ca un robot, căută ceasul deșteptător ca să opreasca soneria. Doar atunci își dădu seama că sunetul pe care îl auzea era al telefonului. Apucă receptorul, încă buimac de somn, leoarcă de sudoare și prost dispus, de parcă Gabriel, Rafael sau oricare alt înger păzitor, despre care oamenii din Opus îi ținuseră atât de multe predici, l-ar fi smuls brusc din paradisul terestru, unde lăsa în urmă nenumărate cupluri care zburdau goale și făceau mii de lucruri delicioase pe care le văzuse doar în *Grădina desfătărilor*² și în vise precum acela.

¹ Teresa de Cepeda y Ahumada, denumită și Sfânta Teresa de Jesús sau de Ávila (1515–1582), poetă mistică spaniolă, reformatoare a ordinului călugărilor carmelite.

² Celebri triptic al lui Bosch, aflat la muzeul Prado din Madrid

— Mazeres la telefon, spuse el fără nici un chef și presimtind că, la ora aceea nepotrivită, nu putea fi sunat decât de la comisariat.

— Scuzați-mă că v-am trezit, o auzi spunând pe amabila telefonistă pe un ton de scuze. La Mănăstirea Întrupării s-a produs un jaf, șovăi o clipă înainte de a rosti următorul cuvânt, a cărui semnificație nu o cunoștea foarte bine. Un act de sacrilegiu...

— Zici că la Mănăstirea Întrupării s-a produs un act de sacrilegiu?

Inspectorul se ridică în capul oaselor în pat și repetă fraza ca să se asigure că a auzit bine.

— Da, da. Călugărițele tocmai au telefonat ca să-și prezinte reclamația... Bietele de ele sunt nervoase, speriate. Sunt persoane foarte în vîrstă...

— Și n-aveați pe altcineva disponibil? Trebuia să fiu eu?

— Mă rog, nu știu... Fapt este că domnul comisar Ortiz a ezitat și, în cele din urmă, a hotărât să mergeți dumneavoastră. „Mazeres este persoana potrivită“, asta a spus; telefonista vră să adauge și alt comentariu pe care îl auzise, dar tăcu.

De la o vreme, în cimitirele marilor orașe (și nu numai în Spania), apăreau inscripții enigmatische cu diferite semne și, din când în când, apăreau cazuri de profanări de morminte, chiar și crime macabre având de-a face cu vrăjitoria, magia neagră și ritualurile satanice. Se scrise mult despre asta și despre alte fenomene asemănătoare, legate într-un fel sau altul de superstițiile religioase, dar sociologii și specialiștii nu știau foarte bine ce explică să le dea. S-ar fi zis că Satana era din nou de actualitate, ca în vremurile sale bune, și nu puțini erau cei care îi vedea lucrarea pretutindeni. Fără să se meargă prea departe, părintele Benoît Domergue, din Însărcinarea Conferinței Episcopale Franțeze, elaborase un studiu foarte serios despre profanarea bisericilor, a cimitirilor și a altor lăcașe de cult din țara aceea și ajunsese la concluzia că era vorba despre acte anticreștine cu

semnificație diabolică executate în primul rând de către tineri. „Reapariția satanismului, explica dominicanul, se datorează unor cauze concomitente, în număr de două. Pe de o parte, o subcultură colectivă, vehiculată printr-o anumită muzică rock, unele jocuri video și benzi desenate în stil gotic. Pe de alta, o nevroză individuală, tipică pentru condiția adolescentului.“ După ce a studiat timp de șase ani comportamentul a mii de băieți și fete din învățământul mediu și superior, avea certitudinea că: „Internetul, rockul și concertele sunt mijloacele prin care cei foarte tineri intră în legătură cu lumea satanistă.“ Și adăuga cu o îngrijorare gravă: „Fenomenul este mult mai extins decât se crede“. Jean-Michel Roulet, președinte al MIVILUDES (Mission Interministérielle de Vigilance et de Lutte contre les Dérives Sectaires¹), confirma acest semnal de alarmă: „5% din sinuciderile tinerilor sub 25 de ani (aproximativ 100 de cazuri pe an) pot fi atribuite satanismului“. Ultimul raport al acestei agenții franceze evalua o creștere sensibilă a fenomenului satanismului, care găsea adepti grație „valorilor anticeştine“ și „gusturilor muzicale, practicilor sexuale deviante și atitudinilor îndreptate spre magie și vampirism“... Vaticanul, la rândul său, ca răspuns la presiunea multor episcopi, scuturase de praf și adusese la zi ritualul său de exorcizare și crease la Roma un institut de rang universitar în care sacerdoți aleși pe sprânceană se puteau pregăti pentru acest oficiu. Părintele Gabriele Amorth, exorcist al diocezei de Roma, credea orbește în posedările diabolice, în demoni care scuipau cuie și lighioane spurcate prin gura victimelor lor și era un apărător furibund al exorcismelor. În Spania, părintele José Antonio Fortea atinsese un anume grad de popularitate apărând în programe de senzație și acceptând ca televiziunea să-i filmeze câte un exorcism. Pentru unii, acest Tânăr preot era unul dintre

cei mai buni demonologi ai momentului, însă pentru cei mai mulți (printre care se numără și inspectorul Mazeres), era un simplu șarlatan de bâlci ale cărui practici nu le-ar fi putut lăua în serios nici măcar cineva care ar fi avut o frunte de două degete. Poliția, și nu numai cea spaniolă, îngrijorată și nu mai puțin dezorientată în fața noianului de întâmplări și de teorii, hotărâse să creeze birouri speciale. Inspectorul Mazeres, participant asiduu la forurile internaționale în care încâlcitele chestiuni de ezo-terism, satanism și criminalitate erau studiate într-o manieră interdisciplinară și unde se făceau interesante schimburi de experiență, devenise unul dintre polițiștii cel mai bine informați în domeniu și poate cel mai bun expert din unitatea de la Madrid. De aceea, fără îndoială, în dimineața aceea au apelat la el pentru cazul de la Mănăstirea Întrupării.

Julián Mazeres s-a născut la Játiva. Copil ager la minte, dintr-o familie apropiată de Biserică, ministrant cuvios și ascultător, parohul său l-a trimis la seminar pentru că i se păruse că are stofă de preot, fapt pe care părinții săi l-au văzut cu ochi foarte buni. Vocația lui, contrar oricărui pronostic, nu s-a împlinit, ci a fost chiar foarte scurtă: de numai doi ani de zile. Și-a pregătit bacalaureatul la institutul din orașul său și și-a continuat studiile superioare la Universitatea din Valencia, unde a absolvit Facultatea de Istorie. În timpul studiilor universitare, a locuit la căminul studențesc Aleea cu Plopi de pe Micer Mascó, ținut de preoți din Opus Dei; a avut parte de slujbă religioasă zilnică și de spovedanii frecvente și a luat parte cu asiduitate la discuțiile și exercițiile spirituale pe care aceștia le organizau... „Am cochetat cu Lucrarea, m-am lăsat aproape îmbrobodit și am fost cât pe ce să fiu ademenit de ei“, i-a mărturisit într-o zi Palomei, într-unul dintre acele momente de intimitate care urmău desfășărilor lor amoroase. „Și ai folosit și tu ciliciul și penitența?“ l-a întrebat ea, ironică. „Despre acele instrumente de penitență se vorbea puțin, fără îndoială ca să nu ne speriem. Dar știu că membrii asociați își

¹ Misiunea Interministerială de Vigilanță și Luptă împotriva Abaterilor Sectare (în lb. fr., în orig.)